

Hemels alteratiegeschut, in de vorm van kletterende zure ochtendregen, viel op de uitstekende afdakjes en onoverdekte terrassen. De wandelspleten tussen de groeiende gebouwen konden de regendruppels niet afweren; de klinkers blonken van het bijtende vocht. Het dreef een vinnige geur naar boven die op mijn drijfnatte sweater bleef kleven en mijn tong naar restafval deed smaken. De druppels bengelden in mijn wenkbrauwen en vertroebelden mijn zicht. De verlichting van ontwakende winkels lieten grillige, veelkleurige kronkels na. De schaduw van de torenhoge blokken van de bouwstad, liet de kleuren verder reiken, tot in de tot spelonken gereduceerde wandelpaden.

Ik weet niet hoelang ik naar de ingang van het biologisch werkcentrum had gestaard. Het naambord boven de glazen draaideuren ging op in de schaduw van de regenwolken. Mijn benen waren verstijfd van de kou. Ik betwijfelde of ze het zouden doen, wilde ik ze opnieuw gebruiken. Mijn handen rilden onder mijn sweateroksels. Mijn appartement lag dicht bij het werkcentrum; ik had vaak geen jas nodig. Die dag leek het centrum echter kilometers verwijderd.

Een wip van tegenstrijdige gedachten hopte op en neer. Dan wilde ik het hele gedoe afschrijven en rechtsomkeer maken, terug naar mijn vrouw, terug naar haar ziekte, status quo;

dan wilde ik mijn idealen temperen en de ingang trotseren.

Ik beet op mijn natte lip en veegde mijn gezicht schoon. *Het een of het ander.* Bij het diep inhaleren voelde ik de druppels langs mijn neusvleugels naar binnen kruipen. Ik ademde erdoor en maakte vrede met mijn beslissing.

Het een of het ander.

Ik duwde me af van de spelonkmuur en stapte uit de kleurrijke winkelschaduw. Het opspringende water uit de plassen benadrukte mijn stevige tred. Ik wist dat ik voortgang moest maken, wilde ik niet in een eeuwige tweestrijd vastzitten.

De draaideur opende zeurend. Druppels gleden langs me heen en lieten een spoor na over de vloer.

“Franck! Wat is dit? Heb je even de hele watervoorraad van deze verdieping meegenomen of zo?” grapte de gezette bewaker vanaf zijn stoel. Hij was op een dieet, of deed tenminste alsof. Hij liet de lokale krant in zijn brede handen even zakken. “En dat zonder jas? Als ik niet beter wist zou ik denken dat je je overslapen hebt; dat zou ook voor ’t eerst zijn.”

Ik veegde door mijn korte zwartgrijze haren om de druppels te verjagen en trok aan de band van mijn drijfnapte schoudertas. “Niet mijn fout,” zei ik. “Er is een Agri protest op deze en omringende verdiepingen. Iets over meer patent-rechten voor hun lokaal geproduceerde gen-mod formules.” Ik proefde de leugen. Een brandend gevoel bleef achter.

De bewaker keek verward, haalde toen zijn schouders op. “Er is altijd wat met die boeren. Eens is het hun concurrentiepositie met de Big Bio-bedrijven, dan zijn het hun afgekeurde formules, dan zijn het de overheidsvitaminepillen die hun prijzen doen kelderen. Altijd problemen met die Agri’s.”

Het snel veranderende klimaat verplichtte ons alert om te

springen met de voedselproductie. Er krioelden geavanceerde virussen en parasieten rond die vaak natuurlijke reacties waren op overvloedig besproei van pesticides en ingrijpende genetische modificaties. Zowel de Big Bio-bedrijven als de Agri boeren trachten elke virusgolf voor te zijn met het ontwikkelen van gen-mod formules. Die zouden de planten weerbaarder moeten maken. Alleen buiten economen aan de Big Bio-tafel elke opportuniteit uit om de vruchten groter, kleurrijker en sappiger te maken. Naderhand zagen de groenten er amper natuurlijk uit. Het grote publiek kreeg niets van dat alles te zien. Zij waren alleen geïnteresseerd in betaalbaar voedsel dat de Agri's zagezegd aan banden wilden leggen. De bevolking kreeg al te vaak het standpunt van Big Bio te horen, waar ze Agri boeren als gevaarlijke zotten afschilderden.

“Ze zouden beter gewoon hun mond houden, hun werk doen en de gewone burger met rust laten,” eindigde de bewaker zijn preek. “Misschien hebben we dan eindelijk eens geen voedseltekorten.”

Ik stopte met de regen van me af te wrijven. Een heuse plas had zich gevormd rond mijn schoenen. “Wat heeft het voor nut?” zei ik. “De boeren kunnen de kwaliteitseisen toch niet halen.”

De bewaker knikte hevig. “Reken maar.” Hij trok zijn krant recht en las verder. “Toffe werkdag, Franck.”

Ik wandelde hem voorbij. Er viel een ballast van mijn schouders.

Dacht ik dat hij me verdacht zou vinden?

Doe niet onnozel, Franck.

Het werkcentrum was een omgebouwde metaalfabriek. Het management trachtte met een likje verf en bovenlaagse